

In het huis waar ik geboren ben, woont al lang een ander gezin. Toen we net verhuisd waren, fietste ik er vaak langs en zag ik die mensen naar binnen gaan alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Het klinkt misschien vaag, maar in het begin voelde ik me echt best verraden. Het maakte ons huis dus niks uit wie er woonde. Het opende net zo makkelijk zijn deuren voor die vreemden als het voor ons gedaan had.

Ik had misschien gehoopt dat er iets was blijven hangen van alles wat we daar hadden meegemaakt. Dat het huis, ik weet het niet, zich ons wel zou herinneren of zo.

Ik woon nu met mijn moeder in een bovenwoning achter de bouwmarkt. Ik heb een eigen kamer met uitzicht op het parkeerterrein, wat saaier klinkt dan het is. De drama's die zich daar afspelen! Een schrijver met writer's block zou een moord doen voor zo'n uitzicht.

Mijn moeder heeft een tijdje in de woonkamer geslapen maar heeft haar bed nu in de oude kamer van mijn zus gezet. Daar heeft ze ook een kantoortje ingericht voor haar vertaalwerk, dan hoeft ze dat niet meer aan de keukentafel te doen.

Mijn zus is een paar maanden geleden op kamers gegaan. Ze studeert nu biologie aan de andere kant van het land.

Ik verdenk haar ervan expres gekozen te hebben voor de universiteit die het verst bij ons uit de buurt ligt.

Toen ze nog thuis woonde, hadden we bijna altijd ruzie, maar nu mis ik haar wel.

Mijn vader woont in een verbouwde boerderij in de buurt van zijn nieuwe baan. Het is wel jammer dat hij niet dichterbij woont. Toen hij nog hier in de stad woonde, kon ik zo even bij hem langs gaan als ik zin had.

Bij mijn vader is het best oké. Zeker in het begin was het net het huis van een vrijgezel. IK hoefde niks op te ruimen, deed hij zelf ook niet.

Op een gegeven moment werd het irritant dat hij nooit iets in huis had, behalve wat hij zelf lekker vond. Daarom was ik blij dat hij een vriendin kreeg. Toen werden de dingen beter geregeld.

Na de verhuizing mocht ik van mama iets kiezen om te gaan doen. Mijn vader is zo 'n enorme Glenn Gould fan, ik dacht; wat zou het fantastisch zijn als hij me op een dag komt ophalen en ik zit in de kamer piano te spelen.

Nu snap ik wel hoe idioot dat plan was, maar toen had ik nog geen idee hoe lang het duurt om dingen te leren.

IK kreeg één keer in de week pianoles van een oude Poolse dame, mevrouw Stwosz, van wie ik een handgeschreven advertentie had gevonden op het prikbord van de bibliotheek.

De les duurde meestal niet veel langer dan de helft van het afgesproken uur.

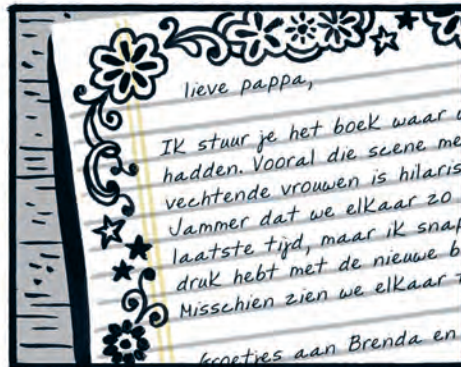
Daarna verhuisden we van de piano naar het campingtafeltje in de smalle keuken van haar flat.

Ik kreeg een glas limonade en mevrouw Stwosz nam iets te drinken uit een stenen kruik zonder etiket die ze boven op de keukenkast bewaarde.

Ze gebruikte een klein houten trapje om de kruik te kunnen pakken, kwam naar beneden om haar glaasje te vullen dat ze op het aanrecht had klaargezet, en klom gelijk het trapje weer op om de kruik terug op de kast te zetten.

Daarna schoof ze ook meteen het trapje weer op zijn vaste plek naast de boilerketel.

Het duurde zeker vijf, zes lessen voordat ik me realiseerde dat die prachtige vrouw op de foto in de woonkamer de jonge mevrouw Stwosz was. En toen ze later die les met het trapje door haar keukentje schuifelde, en ik zag hoe oud en breekbaar ze geworden was, had ik plotseling moeite mijn tranen te bedwingen.

Ik wilde opstaan om haar vast te pakken maar ik bleef zitten en pulkte aan de roestvrijstalen klemmetjes die het plastic tafelkleedje met zonnebloem-motief op zijn plek hielden.

De les daarna bleef ik maar naar die foto kijken. En van de foto naar mevrouw Stwosz, zoals ze daar naast me zat. Ik bleef maar kijken en kon niet uit mijn hoofd zetten hoe gemeen het was.

Hoe gemeen het was dat de tijd alleen vooruit gaat en nooit meer terug.

Mevrouw Stwosz nam iets uit de kruik en ik kreeg een glas limonade met een rietje waarin een reeks in elkaar gevlochten kronkels zaten, als in een ingewikkelde zeemansknoop.

Na een tijdje gaf ik mijn verzet op en kreeg er lol in de limonade door de kronkels te zien vloeien terwijl mevrouw Stwosz me met vochtige ogen aankeek en met een bibberstem vreemde verhalen vertelde.

Ze was getrouwd geweest met een Rus van adel en had geleefd in onvoorstelbare weelde, maar hij had haar wel geslagen.

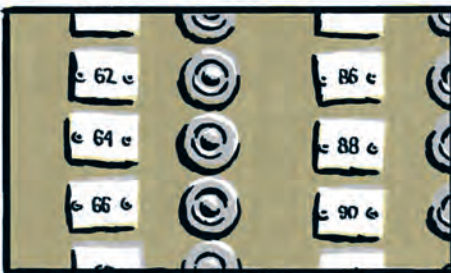
Ik was eerst nogal beledigd dat ik een rietje kreeg, daar voelde ik me echt veel te oud voor.

Haar moeder was al jong overleden en ze was met haar vader door heel Europa gereisd. Zij was een wonderkind geweest, ze had overal opgetreden voor de 'beau monde'.

Zij vertelde de meest dramatische verhalen op een droogkomische manier, maakte allerlei toespelingen op de seksuele prestaties van de mannen die haar pad gekruist hadden, en trok op onverwachte momenten rare gezichten om haar verhaal kracht bij te zetten. Ik had regelmatig de slappe lach waarbij de limonade uit mijn neus over de zonnebloemen liep.

Elke keer legde ik het demonstratief naast mijn glas voordat ik begon te drinken, maar na elke les gaf ze me de limonade gewoon weer met het rietje erin.

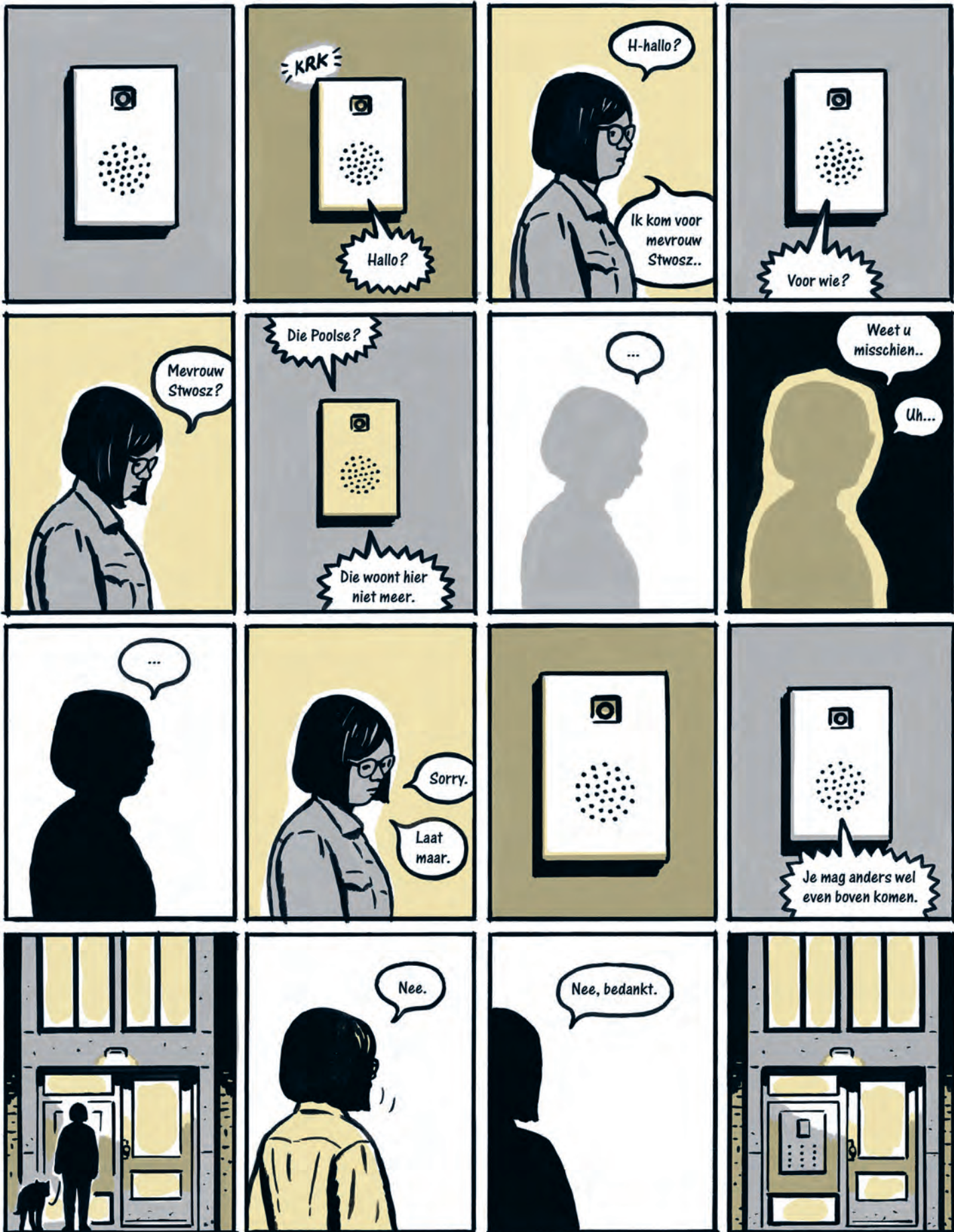

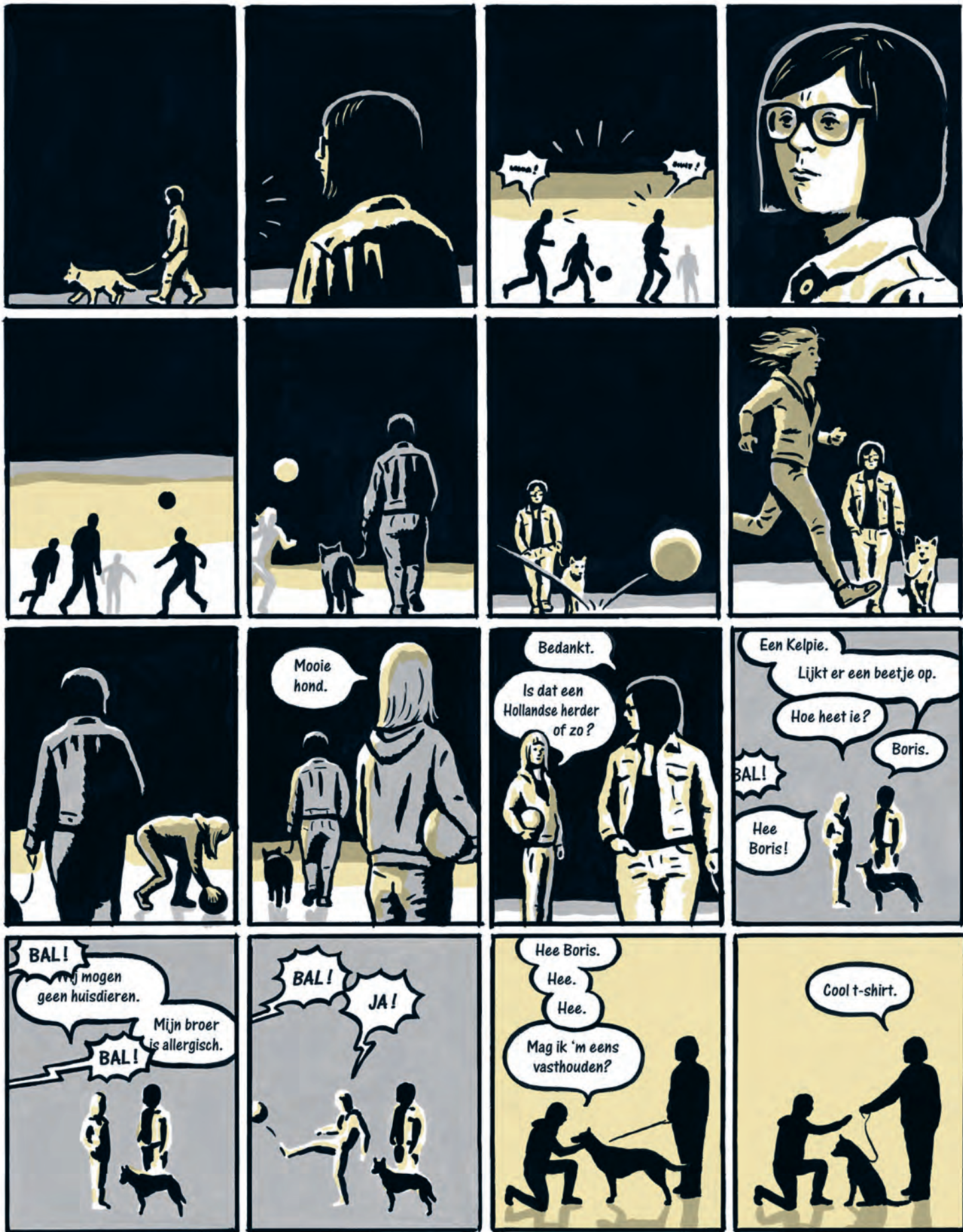
Ze had een helderziende Border Collie gehad die blafte bij een foto van iemand die dood was en niet bij een foto van iemand die nog leefde, en die hulp gehaald had toen ze over een muurtje had willen springen en haar enkel had gebroken.

Ik ging graag naar die lessen maar toen ik er na een jaar nog niks van kon, haalde mijn moeder mij er vanaf en moest ik op hockey.

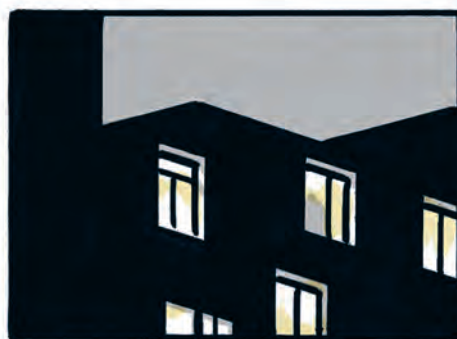

Net na mijn 14de verjaardag reden mijn vader en ik een keer naar de kust om uit te waaien op het strand en verse vis te eten in de verbouwde vuurtoren waar we jaren eerder nog met het hele gezin geweest waren. Ik had zulke gelukkige herinneringen aan die dag.

Op de terugweg begon het te stormen. Het was nog vroeg in de avond maar het werd plotseling zo donker dat het wel een zonsverduistering leek. De regen viel met bakken uit de lucht en de ruitenwissers kregen zelfs op de snelste stand het water niet weg.

We parkeerden de auto op een groenstrook langs de kant van de straat waar je uitkeek over een terrein met volkstuintjes.

De regen roffelde op het dak van de wagen terwijl wij zaten te wachten tot het opklaarde. We zaten zwijgend maar niet ongemakkelijk, meer zoals je samen in een kampvuur staart.

Plotseling kwam er een groot stuk golfplaat aanwaaien dat vlak naast de auto op de grond klapte.

Mijn vader en ik keken elkaar aan en begonnen allebei te lachen, alsof die neerstortende golfplaat de clou van een ingewikkelde mop was.

Toen we uitgelachen waren, hadden we het over wat goede muziek was, over een planeet waar de dagen langer duren dan de jaren, en over waarom mensen in complottheorieën geloven. We hadden het over mijn toekomst, over mama, over opa die dood was, over zijn verhalen en hoe hij ze vertelde.

Nadat de regenbui was overgetrokken, reden we verder en namen bijna meteen een verkeerde afslag. Papa probeerde zijn ergernis te verbergen toen het mij niet lukte op de kaart te vinden waar we waren, en ik dacht: als jij onderhand die accuaansluiting had laten repareren, hadden we gewoon met de gps naar huis kunnen rijden.

Terug op de goede weg probeerden we het fijne gesprek weer op te pakken.

We deden opgewekt, maakten grapjes, maar het moment was voorbij en na een tijdje concentreerde papa zich op de weg en keek ik hoe het landschap voorbij trok en klooid af en toe wat met de radio in de hoop een leuk liedje te vinden.

Het was al donker toen we vanaf de rondweg de stad konden zien liggen. In de zijruit van de auto zag ik mijn gezicht weerspiegeld, en in de verte daarachter zag ik de flatgebouwen met hun verlichte ramen, als bakens van een andere, meer reële wereld. En even kon ik me voorstellen hoe het zou zijn om een geest te zijn. Om voor altijd door stilte te dwalen. Om de lichten van thuis te zien, maar nooit werkelijk te bereiken.